

อรุณ

春刀寒 ชุนตาหาน เฝียน

อันจือ แป

HIRUNA วา

รู้ไว้ชนะฉันนี่แหละ
★ แพนง ★
★ ชุนตาร์ทตัวพ่อ ★

上天安排的最大啦

๑๕๗

รู้ไว้ชนะอันนี้แหละ
★ แพนวอย ★
★ 1 ★
ซูปตาร์ตัวพ่อ
上天安排的最大啦

春刀寒 ชุนเตาหาน

เขียน

อันจือ

แป

๑๕๑๔ คือรากริษาฬัฏฐิ

รู้ไว้ซะ จันนี่แหละแผนของซูปตาร์ตัวพ่อ 1
上天安排的最大啦

อรณ

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   **@amarinbooks** **บ้านอรณ**

Published originally under the title of 《上天安排的最大啦》(Shang Tian An Pai De Zui Da La)
Author © 春刀寒 (Chun Dao Han)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2025 Amarin Corporations Public Co., Ltd. Arranged through JS Agency Co., Ltd.
All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8385-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิटकพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา งามอาจ จิระอร • บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมันตรี
บรรณาธิการ จินดาวิรัตน์ ธรรมวงษ์ • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลิน
ศิลปกรรมปก ภูณศิรา บงแก้ว • ออกแบบรูปเล่ม วรรณศิลป์ สุวิทยะเสถียร
คอมพิวเตอร์ มั่นสมันท์ • พิสูจน์อักษร ธิดา ศรีพิพัฒนกุล, สุนธา กิ่งก้าน

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน ก่อนหน้านี้หลายคนน่าจะเคยเพลิดเพลินสนุกสนานกับเรื่อง *รู้ไว้ซะ* กันแน่แหละแฟนคลับตัวแม่ผลงานของขุนเตาหวานกันมาแล้ว และน่าจะประทับใจ (พร้อมทั้งขำจนน้ำตาไหล) กับความสัมพันธ์ของ ‘จ้าวอวี’ กับ ‘เลิ่นเจวี่ยนอี่’ ในเรื่องนั้น คราวนี้สำนักพิมพ์อรุณขอเสนอนิยายชุดใหม่ 3 เล่มจบ ซึ่งเป็นเรื่องราวในจักรวาลเดียวกันค่ะ รับรองว่าสนุกครบรสและหวานฟินจิกหมอนไม่แพ้กัน แต่ถ้าหากคุณผู้อ่านยังไม่เคยอ่านชุดก่อนหน้านี้ก็ไม่ต้องกังวลไปนะคะ รับรองว่าเรื่องนี้อ่านแยกได้ไม่มองไม่หลงแน่นอน (ทว่าถ้าอ่านคู่กันก็จะยิ่งฟินคุณสองนะคะ)

สาวน้อยจ้าวอวีของเราปลาบปลื้มพี่ชายเลิ่นเจวี่ยนอี่ที่อยู่ข้างบ้านมาตั้งแต่ยังไม่รู้ว่าความรักคืออะไร พยายามขยันเรียนเพื่อเข้ามหาวิทยาลัยเมืองเดียวกับเขา แต่พอเธอทำสำเร็จ กลับกลายเป็นว่าพี่ชายข้างบ้านกลายเป็นไอดอลโด่งดัง จนเธอไม่กล้าเผยความในใจ สุดท้ายเธอก็ตัดสินใจเข้าวงการบันเทิง มุ่งมั่นจะเป็นซูเปอร์สตาร์เพื่อให้ตัวเองคู่ควรกับเขา

แต่ดาราดังไซ้จะเป็นกันได้ง่ายๆ จ้าวอวีต้องฝ่าฟันตั้งแต่การเป็นเด็กฝึกไปจนร่วมรายการเรียลิตี้ประกวดไอดอล หน้าที่ยังต้องระหกระเหินไปอยู่ต่างบ้านต่างเมือง ใช้ความพากเพียรอดสาหัสทุกหยาดหยดเพื่อเดินตามความฝัน

มาร่วมลุ้นไปพร้อมกันนะคะว่าจ้าววีจะฝ่าฟันถึงรอบสุดท้าย
และได้เดบิวต์หรือไม่ ความปรารถนาจะเป็นไอดอลที่คู่ควร
กับพี่เล่นเจ๊ี่ยนี่ของเธอจะสำเร็จหรือเปล่า รับรองว่าเรื่องนี้มีทั้ง
รอยยิ้มและน้ำตาแห่งความตื่นเต้นแน่นอนค่ะ

อ.ณ

จักจั่นนอกหน้าต่างห้องเรียน ร้องเสียงดังกว่าที่ผ่านมา
ราวกับรู้ว่านักเรียนเหล่านี้กำลังจะปิดเทอมฤดูร้อน อาศัยว่าพวกเขา
ยังไม่จากไปจึงเร่งใช้โอกาสนี้ทรมานแก้วหูของพวกเขามากกว่าเดิม

สวี่เขียนเขียนเห็นคะแนนที่ผ่านเกณฑ์แบบคาบเส้นบนใบ
แสดงผลการเรียนของตัวเองแล้วก็กุมขมับอย่างปวดใจ “ตายแน่ๆ
ปิดเทอมนี้อย่าหวังเลยว่าฉันจะได้อยู่ดีมีสุข ฉันนึกภาพคอร์ส
เรียนพิเศษที่พ่อกับแม่จัดไว้รอต้อนรับออกเลยละ”

เธอโอตครวญอยู่ครึ่งก่อนวัน พอหันไปมองข้างๆ ก็เห็นว่า
เพื่อนร่วมโต๊ะที่สอบได้คะแนนใกล้เคียงกับตัวเองกำลังส่องกระจก
ด้วยสีหน้าเปี่ยมสุข

สวี่เขียนเขียนหมดคำจะพูด “เธอยังมีอารมณ์มาส่องกระจก
อีกเหรอ สอบได้คะแนนแบบนี้ กลับบ้านไปไม่กลัวพ่อแม่เธอ
ให้กินไม้เรียวบ้างเหรอ”

จ้าววี่เปิดผมนำมาของตัวเองขึ้นส่องซ้ายแลขวา “ยาจก
อันนั้นได้ผลดีจริงๆ ด้วย! ลีวฉันหายเกลี้ยงเลย!”

สวี่เขียนเขียน “?”

จ้าววี่ส่องกระจกเสร็จก็ล้วงหวีขนาดพกพาออกมาหวีผม

หน้าม้าต่อ จากนั้นก็ยึดใบคะแนนสอบสภาพอนาถเกินบรรยายหลายใบนั้นใส่ในกระเป๋าเรียนเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น “ความเคยชินเป็นสิ่งที่น่ากลัวมาก”

สวีเขียนเขียน “หา?”

จ้าววี่ “ถ้าเธอสอบได้คะแนนเท่านี้ตั้งแต่ประถมยัน ม.ปลาย พ่อแม่เธอก็จะชินชาและไม่สะทกสะท้านกับเรื่องนี้ไปเอง”

สวีเขียนเขียน “...”

นี่ก็คือเด็กกาถูกผู้ไม่กลัวเกรงสิ่งใดในตำนานสินะ!

สวีเขียนเขียนถอนหายใจพลางเก็บกระเป๋า “เธอก็พูดได้สิ แม่เธออ่อนโยนขนาดนั้น พ่อก็ใจดี ไม่ใช่พ่อแม่ซาโหด แต่ฉันไม่เหมือนกัน...ฮือ ออยากสลับพ่อแม่กับเธอจังเลย! ฉันก็อยากมีแม่ที่สอนเดินบัลเล่ต์กับพ่อที่เป็นเซฟชั่นสูงบ้างเหมือนกัน QAO”

จ้าววี่คิดว่ากระเป๋าแล้วลูบศีรษะเพื่อนเป็นการให้กำลังใจ “เรื่องแบบนี้ก็ได้แค่คิดละนะ ฉันไปละ เปิดเทอมแล้วเจอกัน!”

สวีเขียนเขียนตะโกนไล่หลัง “นัดช่วงปิดเทอมละ ปิดเทอมนี้เธอคงไม่ได้ไปบ้านน้ำชายของเธออีกแล้วหรอคะ”

จ้าววี่เดินไปถึงประตูห้องเรียนแล้ว แต่หันกลับมาส่งจูบให้สวีเขียนเขียน “เธออยู่เล่นคนเดียวไปนะ ฉันจะไปหาพี่ชายของฉันแล้ว”

สวีเขียนเขียนกลอกตามองบน โอตครวญเรื่องวันปิดเทอมหน้าร้อนแสนลำเค็ญที่กำลังจะมาถึงต่อไป

นักเรียนหญิงแถวหลังสะกิดหลังสวีเขียนเขียนด้วยความอยากรู้ อยากเห็น “พี่ชายที่จ้าววี่พูดถึงคือใครเธอ”

สวีเขียนเขียนตอบอย่างไร้เรี่ยวแรง “รักข้างเดียวของเธอ

ตั้งแต่สมัยประถมนะ ดูเหมือนจะเป็นเพื่อนบ้านของน้ำชายเธอ”

นักเรียนหญิงแถวหลัง “ว่า นั่นผู้ชายในโรงเรียนเราก็อมดหวัง
แล้วนะสิ”

สวี่เขียนเขียนทำเอา “พวกนั้นก็ไม่วู้จักส่องกระจกชะโงก
ดูเงาตัวเองเสียบ้าง! นางฟ้าอย่างอวี่วี่เป็นคนที่เราเขาอาจเอื้อมถึง
งั้นเถอะ!”

วันนี้เจียงเหล่ยไม่มีสอน ตอนจ้าวอวี่กลับมาถึงบ้านก็เห็นเธอฝึกโยคะ
อยู่ในห้องนั่งเล่น

เจียงเหล่ยเห็นลูกสาวกลับมาถึงบ้านในสภาพเหงื่ออาบหน้า
ก็ไปหยิบผ้าเช็ดตัวม้วนน้ำตาที่ช่วยคลายร้อนจากในตู้เย็นมาให้เธอกิน
ก่อนถามว่า “โบคะแนล่ะ”

จ้าวอวี่เดินไปทิ้งตัวนอนลงบนโซฟา “อยู่ในกระเป๋าค่ะ”

เจียงเหล่ยเปิดกระเป๋ายิบโบคะแนขึ้นมาดูเล็กน้อย แม้จะ
ไม่ประหลาดใจในผลการเรียนของลูกสาวสักเท่าไร แต่ก็ยังสั่งสอน
อย่างอ่อนใจว่า “ชั้นม.4 แล้ว ทำไมถึงยังไม่ตั้งใจเรียนเหมือนเดิม
แบบนี้ละ สามปีผ่านไปไวมานะ ถ้าไม่ขยันตั้งแต่ตอนนี้ มาขยัน
เอาปีสุดท้ายก็ไม่ทันแล้ว”

เจียงเหล่ยเป็นลูกคุณหนูกุลสตรีตามแบบฉบับ ครอบครัว
มีฐานะดี ได้รับการอบรมเลี้ยงดูเป็นอย่างดี เรียนบัลเลต์มาตั้งแต่เด็ก
นิสัยอ่อนโยนมาก เวลาสั่งสอนคนอื่นก็ใช้ถ้อยคำอ่อนโยนนุ่มนวล

จ้าวอวี่ไม่กลัวเจียงเหล่ยสักนิด หัวเราะคิกคักสองทีก็ล้วง
โทรศัพท์มือถือออกมาโทรหาน้ำชาย

เจียงอวี่ น้ำชายของจ้าวอวี่เป็นผู้กำกับรายการวาไรตี้ที่พอมิ

ชื่อเสียงอยู่บ้างในแวดวงบันเทิง ทุกวันนี้เขามีชื่ออยู่เบื้องหลังรายการวาไรตี้ชื่อดังหลายรายการ

ตระกูลเจียงมีบ้านเกิดอยู่ที่หางโจว หลังเจียงเลยแต่งงานกับจ้าวคังหิงฟอของจ้าวอวี้ ก็ย้ายมาอยู่ที่เสฉวน จ้าวอวี้อยู่ที่เสฉวนตั้งแต่เล็กจนโต แต่จะไปหางโจวในช่วงปิดเทอมหน้าร้อนของทุกปี

ความจริงแล้วเมื่อก่อนเธอไม่ได้ชอบไปหางโจวขนาดนี้ เพราะเพื่อนที่รู้จักล้วนอยู่ที่เสฉวน ที่หางโจวมีเพียงญาติซึ่งไม่ค่อยสนิทอยู่ไม่กี่คน เธอไปที่นั่นก็ไม่ค่อยมีเพื่อนเล่น

จนกระทั่งปีที่เธอเรียนประถมก็ได้พบกับหนุ่มน้อยคนหนึ่งข้างบ้านน้ำชาย

จ้าวอวี้กล่าวสาบานเลยว่าตั้งแต่เล็กจนโต เธอไม่เคยเจอพี่ชายที่โหดหน้าตาดีขนาดนี้มาก่อน

เขาสวมเสื้อเชิ้ตสีขาว สองมือชูอยู่ในกระเป๋ากางเกงสีดำ คาบอมยิ้ม สายลมฤดูร้อนพัดเส้นผมสีดำพลิ้วไสวเวลาเดินมาตามถนนปูหิน

เสื้อเชิ้ตสีขาวห่อหุ้มร่างกายเพรียวบางของเขา แสงแดดตกกระทบลงบนดวงตางดงามคู่นั้น

จ้าวอวีนั่งยองๆ คุ้ยทรายอยู่ใต้ต้นไม้ เห็นพี่ชายคนนั้นเดินใกล้เข้ามาเรื่อยๆ แม้แต่สายลมก็เหมือนมีกลิ่นหอมหวานของอมยิ้มระคนอยู่

พี่ชายคนนั้นเดินเข้ามาใกล้ และหันมองเธอราวกับสัมผัสได้ว่าเธอกำลังมองเขาอยู่

สายตาสบประสาน เขายิ้มให้เธอ รอยยิ้มนั้นเป็นมิตรและสว่างไสว แผงกลืนอายของฤดูร้อน จากนั้นก็ล้วงอมยิ้มยี่ห้ออาเออร์เปยชื่อ¹ รสมินต์ออกมา ถามเธอว่า “กินอมยิ้มหน่อยไหม”

จ้าววี่จึงถูกตกเพราะอมยิ้มหนึ่งแห่งง่าย ๆ แบบนี้เอง

ในตอนที่ยังไม่เข้าใจว่ารักคืออะไร เมล็ดพันธุ์ที่ชื่อว่าแอบรัก ก็หล่นตู่ลงในหัวใจดวงน้อยของเธอเสียแล้ว หลังผ่านไปปีแล้วปีเล่า มันก็โผล่พ้นพื้นดิน แตกหน่อ เติบโต สุดท้ายก็เป็นดอกไม้ที่แบ่งบาน ส่งกลิ่นหอมของมินต์ในฤดูร้อนออกมา

ด้วยเหตุนี้การไปทางโจวช่วงปิดเทอมหน้าร้อนของทุกปีจึง กลายเป็นสิ่งที่จ้าววี่ตั้งหน้าตั้งตารอคอยมากที่สุดในช่วงชีวิตวัยเยาว์

พี่ชายชื่อเล่นเจี๋ยน้อ¹ เป็นเพื่อนบ้านของน้ำชายเธอและอาศัย อยู่กับคุณย่า

เขาอายุมากกว่าเธอแค่สามปี แต่กลับสูงกว่าเธอไม่น้อย นิสัยร่าเริง มองโลกในแง่ดี หลังสนิทกับเธอแล้วมักพาไปตระเวน กินของอร่อย เวล่าน้ำชายไม่อยู่ยังแอบช่วยเธอทำการบ้านช่วงปิดเทอม หน้าร้อนด้วย

จ้าววี่วัยแปดขวบเขียนไว้ในไดอะรี่ว่า ‘พอโตขึ้น ฉันจะ แต่งงานกับพี่เจี๋ยน้อ!’

แปดปีต่อมา จ้าววี่ที่ขึ้นมัธยมปลายแล้วเขียนไว้ในไดอะรี่ว่า ‘หลังสอบเข้ามหาวิทยาลัย ฉันจะสารภาพรักกับพี่เจี๋ยน้อ!’

ทว่าปิดเทอมฤดูร้อนมัธยมปีที่สี่คราวนี้ จ้าววี่ที่เพิ่งเดินทาง มาถึงทางโจว ยังไม่ทันกลับไปดื่มน้ำที่บ้านก็รีบวิ่งไปเคาะประตูบ้าน ข้างเคียงกันก่อนเป็นอันดับแรก แต่กลับไม่ได้พบพี่ชายของเธอ

คุณย่าเล่นสวมนแว่นสายตายาวมาเปิดประตู พอเห็นเธอยืน อยู่หน้าประตูก็แย้มยิ้มอบอุ่น “อวี่วี่มาแล้วเหรอ”

¹ ยี่ห้อ Alpenliebe

จ้าวอวีถาม “คุณย่าเล่า ฟีเจวี่ยนอีล่ะคะ”

คุณย่าตอบ “แม่เขามาจับไปปักกิ่งแล้ว”

จ้าวอวีพลันรู้สึกว้าวุ่นใจที่แสงอาทิตย์ยามพลบค่ำช่างเจิดจ้าบาดตา
น้ำเสียงที่เคยกระตือรือร้นเปลี่ยนเป็นห่อเหี่ยว “ไปตั้งแต่เมื่อไหร่คะ
จะกลับมาหรือเปล่า”

คุณย่าส่ายหน้า “ไปตั้งแต่ฉลองปีใหม่เสร็จแล้ว เรามีชื่อ
อยู่ในทะเบียนบ้านที่ปักกิ่งก็เลยไปสอบเข้ามหาวิทยาลัยที่นั่นนะ”
สีหน้าของคุณย่าเผยความภาคภูมิใจ “เขาสอบได้ไม่เลวเชียวละ
ติดมหาวิทยาลัยระดับหนึ่ง² เลยนะ”

ฟีเจวี่ยนอีสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้แล้ว!!!

ความคิดแรกของจ้าวอวีคือดีใจกับเขา ความคิดถัดมาคือ
ไว้อาลัยให้ตัวเอง

มหาวิทยาลัยหมายถึงอะไร

หมายถึงการมีความรักได้อย่างอิสระยังงั้นละ!

พอพี่ชายไปที่นั่นก็เปรียบเสมือนพระถังซัมจั๋งเข้าถ้ำผานชื่อ³
ต้องถูกเปลื้องผ้าล่อนจ้อนไม่เหลือแม้แต่กางเกงชั้นใน!

ตอนจ้าวอวีกล่าวลาไปกับคุณย่าเล่าก็แทบล้นน้ำตาไว้ไม่อยู่
พอกลับไปถึงห้องนอนในบ้านน้ำชายก็นอนฟูพบน้ำร้องไห้

เธอยังไม่ทันเรียนจบมัธยมปลาย ฟีเจวี่ยนอีคงมีลูกแล้ว

² หมายถึง มหาวิทยาลัยระดับแนวหน้าของประเทศ

³ พระถังซัมจั๋งเป็นตัวละครในวรรณกรรมเรื่องไซอิ๋ว ซึ่งบอกเล่าเรื่องราวการเดินทางไป
อัญเชิญพระไตรปิฎกที่ชมพูทวีปของพระถังซัมจั๋งและเหล่าลูกศิษย์ ขณะเดินทางผ่านถ้ำผานชื่อ
พระถังซัมจั๋งถูกปีศาจแมงมุมจับตัวเอาไว้ หมายถึงกินเนื้อของเขาซึ่งถือเป็นยาอายุวัฒนะ
ภายหลังได้ลูกศิษย์ช่วยเหลือนออกมาได้

ฮือๆ...

ร้องให้เสร็จจึงเข็นน้ำตาบนหมอนก่อนลุกขึ้นมาหยิบโทรศัพท์มือถือเปิดรายชื่อผู้ติดต่อ

พอเห็นชื่อ ‘พีเจี้ยนอ๊’ เธอก็แสบจุกขึ้นมา ครุ่นคิดอยู่นานกว่าจะพิมพ์ข้อความลงไปอย่างเชื่องช้า [ได้ยินคุณย่าบอกว่าพีสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้แล้ว? ดีใจด้วยนะ!]

หลังส่งข้อความก็คือช่วงเวลาแห่งการรอคอยอันยาวนาน

การแอบรักข้างเดียวนั้นทรมาณเสมอ

ดีที่พี่ชายข้างบ้านไม่ปล่อยให้เธอรอนานเกินไป หานาที่ต่อมาก็ตอบกลับ [ขอบใจ (ยิ้มแฉ่ง) วันหลังมาเล่นที่ป๊ากกิงบ้างนะ]

จ้าววี่ [แน่นอน! รอฉันด้วยนะ! ฉันจะพยายามสอบให้ติดที่ป๊ากกิงให้ได้เลย!]

เล่นเจี้ยนอ๊ [สู้เขา!]

ฉันจะพยายามสอบให้ติดที่ป๊ากกิงเหมือนกัน

จะได้ไปอยู่ใกล้ๆ พี รอฉันด้วยนะ

ชั่วขณะนั้น เด็กหัวไม่ตื้ออย่างจ้าววี่ก็ได้ค้นพบแรงบันดาลใจในการเรียนเป็นครั้งแรก

สองปีเท่านั้น การลาจากในวันนี้ก็เพื่อการพบกันที่ดีกว่าในวันหน้า!

แต่จ้าววี่ก็เจ้าเล่ห์ไม่หยอก บางครั้งเธอก็จะส่งข้อความหาเขาเพื่อหยั่งเชิงว่าเขามีแฟนหรือยังผ่านคำถามต่างๆ อย่างแนบเนียน

คำตอบที่ได้รับคือไม่มี

พี่ชายบอกว่าเป็นโสดก็อิสระเสรีดีนี้ ทำไมต้องมีแฟนผูกมัดตัวเองด้วย

ถึงประโยคนี้จะฟังดูแปลกพิกล...แต่!

ไม่มีแฟน ฮ่าๆๆ ฉันยังมีโอกาส!!!

จำวอวีผ่านช่วงเวลาที่แสนทรมาณในช่วงมัธยมปลายไปด้วยแรงกระตุ้นอันแรงกล้าเช่นนี้เอง แล้วก็เข้าสู่ช่วงโค้งสุดท้ายก่อนสอบเข้ามหาวิทยาลัย

พอถึงปีใหม่ เจียงเหล่หยกกับจำวอวีก็ยึดโทรศัพท์มือถือและโน้ตบุ๊กของจำวอวี เพื่อให้เธอจดจ่ออยู่กับการเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัย จำวอวีส่งข้อความสุดท้ายให้เส้นเจี๋ยนอีกก่อนเริ่มเก็บตัวตัดขาดจากโลกภายนอก หุ่เมเสมาธิจดจ่ออยู่กับการอ่านวิชาการเมืองประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์เท่านั้น!

ความจริงเธอไม่ใช่เด็กเรียน ความขยันในช่วงสองปีนี้ก็ไม่ได้ทำให้จำวอวีกลายเป็นเด็กเก่งขึ้นมา แต่เทียบกับคะแนนแสนอนาถในอดีตก็ถือว่าดีขึ้นมากโข

เจียงเหล่หยกสอนเต้นบัลเลต์ จำวอวีจึงเรียนเต้นบัลเลต์เพราะได้รับอิทธิพลจากผู้เป็นแม่ จากคะแนนของเธอในตอนนั้น คิดจะใช้คะแนนสอบวิชาสายศิลป์ให้ติดมหาวิทยาลัยในปีก็ยังเป็นเรื่องยากด้วยเหตุนี้ หลังจากทั้งบ้านหาหรือกันแล้วจึงให้เธอสมัครเรียนที่มหาวิทยาลัยสอนการเต้น หลังผ่านการทดสอบภาคปฏิบัติแล้ว การสอบทฤษฎีให้ผ่านก็มีความเป็นไปได้ถึงเก้าในสิบส่วน

ในที่สุด ในเดือนมิถุนายนที่อากาศร้อนอบอ้าว เมื่อเสียงสัญญาณสิ้นสุดการสอบวิชาสุดท้ายดังขึ้น จำวอวีก็ก้าวออกมาจากประตูโรงเรียนพร้อมสภาพจิตใจอันปลอดโปร่ง

ลาก่อน ชีวิตมัธยมปลายของฉัน

ลาก่อน ช่วงเวลาของการแอบรักข้างเดียว

ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ฉันสามารถตามจีบพี่ชายอย่างเปิดเผยได้แล้ว!

อีกไม่นานก็จะได้มีชีวิตรักหวานแหว่กับเขาเสียที!

แม้จำอวี่จะรู้เต็มอกว่าพี่ชายไม่ได้คิดกับเธอในทางนั้นเลย

แต่อาจารย์หลูซวี่⁴ ผู้ยิ่งใหญ่กล่าวไว้ว่า เส้นทางนั้นคือสิ่งที่คนเราสร้างขึ้นมาเอง!

ในฐานะดาวโรงเรียนตั้งแต่เล็กจนโต ในฐานะคนที่แม้แต่ตัวเองยังยอมรับในเสน่ห์ของตัวเอง เป็นคนสวยไร้ที่ติที่เพียบพร้อมทั้งหน้าตาและอุปนิสัย!

ถ้าเธอมุ่งมั่นพยายามและทุ่มเทความคิดจะต้องคว้าใจพี่ชายได้แน่นอน!

จำอวี่ฟันหวาน พอขึ้นไปนั่งเบาะหลังของรถที่พ่อแม่ขับมารับ แล้วก็เปิดโทรศัพท์มือถือส่งข้อความถึงเลิ่นเจวี่ยนอี้ [ฉันสอบเสร็จแล้ว! ไปปักกิ่งเดือนหน้า นัดกินข้าวด้วยกันสักมื้อมั๊ย~]

เธอถือโทรศัพท์มือถือด้วยใจตุ้มๆ ต่อมๆ มุมปากแทบจะฉีกไปถึงโบทู แต่กลับไม่ได้รับข้อความตอบกลับจากพี่ชายเสียที

จำอวี่ถือโทรศัพท์มือถือคอยแล้วคอยเล่า จนตอนกลางคืน เธอถึงได้รับข้อความตอบกลับมาจาก [ดีใจด้วย! แต่เดือนหน้าพี่ไม่ว่าง ต้องเริ่มจัดคอนเสิร์ตแล้ว]

จำอวี่ “?”

พี่จะทำอะไรนะ???

⁴ นามปากกาของโจวซูเหริน (ค.ศ. 1881 - 1936) เป็นนักเขียนที่มีอิทธิพลต่อสังคมจีนในช่วงศตวรรษที่ 20

เด็กสาวแต่งตัวขึ้นนั่งบนเตียง สีหน้าหงุดหงิด จากนั้นก็ได้รับ
ข้อความตามมาอีกว่า [ว่างเมื่อไหร่เดี๋ยวเลี้ยงข้าว]

จ้าววีส์บสนไปหมดแล้ว

เธอตรวจสอบหมายเลขโทรศัพท์มือถือและเนื้อหาข้อความ
ซ้ำหลายสิบรอบ

เธอจำเบอร์นี้ได้ขึ้นใจ ไม่ได้ส่งผิดคนนี่นา!

จ้าววีส์เปิดโน้ตบุ๊กด้วยความกังขา สูดหายใจเข้าลึกขณะพิมพ์
คำว่า 'เล่นเจ๊ี่ยนอ๊' ลงไป

ข่าวสารและหน้าเว็บนับไม่ถ้วนปรากฏแก่สายตา

[เข้าหน้าฟ้าประทานโกยแฟนคลับ! เล่นเจ๊ี่ยนอ๊ประกาศ
ต่อแฟนคลับทั้งหลายว่า ความจริงผมมีความสามารถมากนะ!]

[เล่นเจ๊ี่ยนอ๊ประสบความสำเร็จในเวทีเดบิวต์อย่างงดงาม
เกิดมาเพื่อเป็นดาวโดยแท้!]

[สารพัดข้อมูลเกี่ยวกับดาราดังเล่นเจ๊ี่ยนอ๊ - ท่าโพสอัน
น่าหลงใหลของเล่นเจ๊ี่ยนอ๊ - เพลงใหม่ล่าสุดของเล่นเจ๊ี่ยนอ๊
ดูทั้งหมดได้ที่หมีโหวเถา]

[เดบิวต์ครั้งแรกก็ดังเป็นพลุแตก เป็นกระแสไวรัลในโซเชี่ยล
แฟนคลับสาว ๆ อุณหภูมิกำลัง จุดแข็งของเล่นเจ๊ี่ยนอ๊คืออะไร?
คลิกอ่านข่าวสารล่าสุดเกี่ยวกับเล่นเจ๊ี่ยนอ๊ได้ที่นี่!]

[เล่นเจ๊ี่ยนอ๊ดาวรุ่งพุ่งแรงกำลังจะจัดคอนเสิร์ตครั้งแรก
หลังเดบิวต์ได้เพียงครึ่งปี บัณฑิตคอนเสิร์ตชายหมดเกลี้ยงภายใน
48 วินาที รวดเร็วเป็นประวัติการณ์!]

[วิพากษ์วิจารณ์ : หัวช่างไปขุดเจอเล่นเจ๊ี่ยนอ๊เพชรในตมเม็ดนี้

จากที่ไหน กระแสนิยมศิลปินภายในประเทศเพิ่งก่อตัวก็ถูกเขายึดครองไว้เสียแล้ว ต่อไปจะมีใครพิชิตเขาลงได้หรือไม่]

จำอวี่รู้สึกสมมอมนิ่ง ภาพตรงหน้าดับวูบ หัวเกือบทิ่มลงไป
พี่ชายของเธอใช้เวลาครึ่งปีที่เธอเก็บตัวอ่านหนังสือเตรียมสอบ
เข้ามหาวิทยาลัย เปลี่ยนจากหนุ่มน้อยรูปงามที่ไร้ชื่อเสียงคนหนึ่ง
กลายเป็นดาราดารุ่งพุ่งแรงที่มีแฟนคลับนับไม่ถ้วน!!!

เธอค้นหาเว่ยปั๋ว⁵ เทียบปา⁶ ไปตู้ไปเคอ⁷ และคลิปวิดีโอของเขา
ด้วยนิ้วมือสั้นระริก

เป็นเขา

ใช่เขาจริง ๆ

รอยยิ้มสดใส ดวงตาดังาม น้ำเสียงที่คุ้นเคย เป็นพี่ชาย
ของเธอ

ไม่ใช่ความฝัน

จำอวี่สติแตกแล้ว

⁵ คือแพลตฟอร์มโซเชียลมีเดียของจีน ลักษณะคล้ายเฟซบุ๊กและเอกซ์

⁶ เป็นแพลตฟอร์มผสมผสานระหว่างโซเชียลมีเดียกับพื้นที่ตั้งกระทู้ถาม - ตอบ
เป็นแหล่งค้นคว้าข้อมูลสำหรับคนที่มีความสนใจคล้ายคลึงกัน

⁷ คือสารานุกรมออนไลน์ของจีน

จำอวัวร์รู้สึกเหมือนตัวเองกำลังเผชิญหน้ากับช่วงเวลาที่มืดมนที่สุดในรอบสิบแปดปี

เธอจะจีบเขาได้อย่างไร ให้เธอไปแย่งชิงเขากับแฟนคลับนับพันนับหมื่นคนเธอ เธอยังต้องประชันความงามกับพี่สาวแสนสวยนับไม่ถ้วนในวงการบันเทิงอีกด้วย?

แม้แต่การแอบรักก็ไม่ได้เป็นแค่ของเธอคนเดียวอีกต่อไปแล้ว!!!

ในโลกใบนี้ ไม่รู้ว่ามีสาวน้อยมากมายเท่าไรกำลังแอบรักพี่ชายเหมือนกันกับเธอ!

การแอบรักข้างเดียวของเธอไม่มีคุณค่าความหมายอะไรอีกต่อไปแล้ว!!!

น่าเศร้าเกินไปแล้ว เกิดเรื่องน่าเศร้าขนาดนี้ได้อย่างไรกัน เขาเรียนเอกคอมพิวเตอร์ไม่ใช่เธอ! ทำไมถึงไปเป็นดาราเสียแล้วละ!

จำอวัวร์ร้องไห้พลางใช้โน้ตบุ๊กค้นหาข่าวสารและข้อมูลเกี่ยวกับเส้นเจ็ยั่น

หลังสืบค้นทั้งคืนถึงได้รู้ว่า ที่แท้เส้นเจ็ยั่นอื่ก็เซ็นสัญญากับหัวช่างเอนเตอร์เทนเมนต์ซึ่งเป็นบริษัทดูแลศิลปินชื่อดังในวงการมาได้หนึ่งปีครึ่งแล้ว

เขาไปเข้าตาแมวมองของหัวช่างระหว่างแคลสตั้งนายแบบโฆษณา กับเพื่อนร่วมมหาวิทยาลัย

ไม่รู้ว่าแมวมองคนนั้นโน้มน้าวหนุ่มน้อยผู้มีนิสัยรักอิสระสดใส ว่าจะเรีงคนนี้ได้ว่าไร แต่สุดท้ายคือเส้นเจี๋ยน้อ้เซ็นสัญญากับหัวช่าง หลังจากฝึกเต้นและร้องเพลงมาหนึ่งปี เขาก็ได้รับทรัพยากรสนับสนุน ล้นหลามจนได้เดบิวต์ในฐานะศิลปินเดี่ยว

รูปลักษณะภายนอกของเขาโดดเด่นเกินต้านทาน

ในโลกที่ถูกระแสะเค็บยัดครอง ในช่วงเวลาที่กระแสนิยม ศิลปินภายในประเทศเพิ่งเรีม่ก่อตัว เขาคือดวงดาวที่เปล่งประกาย เจิดจรัสเหนือท้องฟ้าดวงนั้น

อาจเป็นเพราะเขาเกิดมาเพื่อสิ่งนี้ ภายในเวลาหนึ่งปี เขาก็เปลี่ยนจากหนุ่มน้อยช้อยคนหนึ่งมาเป็นไอดอลเต็มตัวที่สามารถ ครองเวทีได้อย่างสมบูรณ์แบบ

แม้ทักษะการร้องเพลงของเขาจะอยู่ในระดับธรรมดา ลีลา การเต้นแค่พอใช้ได้ ตอนจ้าวอวีตามอ่านข้อมูลของเขาก็เจอถ้อยคำ ด่าทอเขาไม่น้อย แต่สิ่งเหล่านี้กลับไม่เป็นอุปสรรคต่อการกลายเป็น นักร้องที่มีคนกล่าวขวัญถึงมากที่สุดในตอนนี้เลย

ว่าไรเสีย เบ้าหน้าฟ้าประทานแบบนี้ก็เป็นสิ่งที่สามารถพบได้ แต่ไม่อาจร้องขอ

นิสัยยังว่าเรีง เป็นคนมีเสน่ห์ ปฏิบัติต่อผู้อื่นด้วยความจริงใจ ดิงามไปเสียทุกอย่างขนาดนี้ คนจะไม่ชอบได้ว่างิ ฮือๆๆๆ...! จ้าวอวีร้องไห้โฮขณะคิดในใจอย่างหมายม่น คึนนี้จะไปเชือด เพื่อนคนนั้นของเขาซะ!

ปิดเทอมฤดูร้อนหลังสิ้นสุดการสอบเข้ามหาวิทยาลัยคราวนี้

เดิมสมควรเป็นมิดเทอมฤดูร้อนที่ผ่อนคลายเป็นที่สุดในชีวิต แต่กลับกลายเป็นช่วงเวลาที่ยาวอวี้เจ็บปวดทรมานใจมากที่สุด

แผนการท่องเที่ยวที่วางเอาไว้เป็นอันต้องล้มเลิกไป ที่บอกน้ำชายไว้ว่าจะไปเยี่ยมกองถ่ายรายการทีวีใหม่ของเขาเพื่อขอลายเซ็นดารา ก็ไม่ไป กระทั่งเพื่อนนัดเธอไปช้อปปิ้งร้องคาราโอเกะ จ้าวอวี้ก็ปฏิเสธทั้งหมด

เธอขังตัวเองในห้อง เกะโน้ตบุ๊กดูทุกรายการและคลิปวิดีโอของเล่นเจ๊วี่ยนอวี้ในช่วงครึ่งปีตั้งแต่เดิมนัดย้อนหลังอย่างเอาเป็นเอาตาย

เขายืนอยู่ที่ไหนก็มักเป็นคนที่เปล่งประกายที่สุดเสมอราวกับว่าเกิดมาเพื่อเป็นดารา

จ้าวอวี้ผู้ไม่เคยเป็นตังตำรามาก่อนเรียนรู้การใช้งานแพลตฟอร์มเทียปาและเซาฮว่า¹ ในเวบบอร์ดด้วยตัวเอง เธอลงทะเบียนเปิดบัญชีเพื่อติดตามทุกรื่องราวเกี่ยวกับเล่นเจ๊วี่ยนอวี้

ตอนกดเข้าไปดูในเซาฮว่าก็เห็นคลิปวิดีโอไปรับที่สนามบินเมื่อวานนี้พอดี

จ้าวอวี้ไม่ได้เจอพี่ชายของเธอมาสองปีกว่าแล้ว

เขาดูดีมากขึ้นทุกที รอยยิ้มเปี่ยมความมั่นใจและร่าเริงแจ่มใส แม้ในสนามบินจะมีผู้คนคลาคล่ำจนเขาต้องเดินแหวกคลื่นมนุษย์อย่างยากลำบาก แต่ก็ไม้อาจกลบเกลื่อนรอยยิ้มผ่อนคลาบบนใบหน้าของเขาได้

ผู้หญิงคนหนึ่งตะโกนขึ้นมาในคลิป “พี่ชาย เจอกันที่คอนเสิร์ตนะคะ!”

¹เป็นการจัดหมวดหมู่เทรนด์ฮิตในเวบบอร์ด ลักษณะคล้ายแฮชแท็ก (#) ในเอกซ์

เขาหันมาทางกล้องและเลิกคิ้ว “ตกลง ไม่เจอไม่กลับ”

เสียงกรี๊ดพลันดังขึ้นจากรอบด้าน

พี่ชาย...

นั่นคือคำเรียกที่เคยเป็นของเธอคนเดียวแท้ๆ...

จ้าวอวี๋กุมหน้าอก รู้สึกว่าลมหายใจติดขัด

เธอใช้ผ้าห่มคลุมศีรษะ ทูบเตี้ยงดาบอกว่า “เล่นเจ๊ี่ยนอี่ ฉันจะรื้อป้ายวิญญาณบรรพบุรุษของพี่!”²

ดาเสิร์จก็ปล่อยโฮออกมาอีกครั้ง แล้วยกโหนกขึ้นมาดูคลิกที่ทำให้เธอทั้งหัวโนและเจ็บปวดหัวใจต่อไป

ตอนเย็น สวีเซียนเขียนเพื่อนร่วมโต๊ะหิวขานมเย็นสองแก้วมาเคาะประตูบ้านของจ้าวอวี๋

พอสวีเซียนเขียนเข้ามาในห้องนอน เห็นจ้าวอวี๋ผมผำกระเซอะกระเซิงสีหน้าอึดโรยก็ตกใจ “เธอเป็นไรไป ออกหักเหรอ”

จ้าวอวี๋ทั้งตัวลงบนเตียงนอนอย่างไร้เรี่ยวแรง “คงงั้น”

สวีเซียนเขียนรู้ว่าเพื่อนสาวแอบรักพี่ชายคนหนึ่งมาตั้งแต่เด็ก ก่อนหน้านี้ได้ยินเธอพูดว่าพี่ชายคนนั้นไปเรียนมหาวิทยาลัยที่ปักกิ่งก็เข้าใจว่าพี่ชายคนนั้นมีแฟนแล้วจึงพูดปลอบว่า “แค่มีแฟน ไม่ใช่แต่งงานเสียหน่อย! มีแฟนตอนเรียนมหาวิทยาลัยคบกันไม่ยืดหрокปกติพอเรียนจบก็เลิกกันแล้ว เธอยังมีโอกาสนะ!”

จ้าวอวี๋อยากร้องให้ขึ้นมาอีกครั้ง ดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมโปง

² เป็นคำดาในท้องถิ่นเสฉวน ใช้ด่าคนหรือสื่อถึงความรู้สึกอับจนปัญญา ทำอะไรอีกฝ่ายไม่ได้

เค้นคำพูดออกมา “เธอไม่เข้าใจ!”

สวี่เซียนเซียนดื่มชานมเคี้ยวไข่มุก นานครู่ใหญ่ค่อยเอ่ยขึ้นมาว่า “จันเธอก็ไปถามในโจฮูตูลี ฉันไม่เข้าใจ แต่พวกรุ่นพี่ในโจฮูจะต้องเข้าใจแน่!”

จ้าวอวีเล่นอินเทอร์เน็ตไม่บ่อยนัก “โจฮูคืออะไร?”

สวี่เซียนเซียนกล่าวอย่างเคร่งขรึม “โจฮูคือแหล่งรวมผู้รู้ที่มีรายได้เฉลี่ยหมื่นหยวนต่อเดือน ตั้งแต่เรื่องใหญ่ในประเทศ กำเนิดเอกภพ ไปจนถึงปัญหาระหว่างแม่สามี-ลูกสะใภ้ คลอดลูกอยู่เดือนรอบรู้ทุกเรื่อง บอกหมดไม่หมดเม็ด”

จ้าวอวี “...”

สวี่เซียนเซียนกินมื่อเย็นกับเธอเสร็จค่อยจากไป พออีกฝ่ายไปแล้ว จ้าวอวีก็อุ้มโน้ตบุ๊กขึ้นไปบนเตียงอย่างรวดเร็ว เปิดเว็บโจฮูอย่างลับๆ ล่อๆ สืบว่านั่นนี่ไปรอบหนึ่งแล้วก็ขอความช่วยเหลือจากเหล่าผู้รู้อย่างอดรนทนไม่ไหว

[ด่วน! ช่วยด้วย! ต้องทำยังไงถึงจะเป็นแฟนกับดาราดังได้]

เธอแปะโพสต์ทิ้งไว้แล้วไปอาบน้ำ ตอนกลับมาก็พบว่ามีคนเข้ามาตอบเกินร้อยแล้ว

[ถ้าฉันรู้แล้วจะเวียนมาถึงเธอเธอ]

[ถอยไปให้หมด ให้ฉันตบตึงสติสาวน้อยคนนี้นะ]

[แฟนคลับของเส้นเจวี่ยนอี่มาพำพ้ออีกแล้ว?]

[เธอหมดโอกาสแล้วละสาวน้อย เพราะพี่เจวี่ยนอี่อยู่ในอ้อมกอด

ของฉันแล้วยังไงล่ะ ฮีฮี]

[เจ้าของกระทู้ถามว่าดาราดัง คนที่เข้ามาตอบด่วนสรุปเอาเองว่าเป็น sjy³ จะหน้าใหญ่ไปแล้ว]

[เส้นเจ็ยั่นอ๊ ซุปตาร์แถวหน้าของวงการบันเทิงที่ตอนนี้ยังไม่มีใครโค่นลงได้ มีปัญหาอะไรไหม อย่าปิดบังชื่อเสียง แน่จริงก็มาดวลคีย์บอร์ดกับอ๊เถรอย่างฉันนี่!]

จ้าววี่ “...”

หลังจากนั้นก็เริ่มออกนอกประเด็น กลายเป็นการลับฝีปากผ่านคีย์บอร์ดในกลุ่มแฟนคลับกันเองมากกว่า

จ้าววี่เลื่อนหาอยู่นานจนเริ่มเจ็บปลายนิ้ว ในที่สุดก็เจอคำตอบที่มีคนตอบไว้อย่างจริงจังเสียที

[ขอบคุณที่ถาม งั้นก็ทำให้ตัวเองกลายเป็นดาราดังเหมือนกันสิ ลู๊ๆ ขอให้เธอประสบความสำเร็จนะ~]

จ้าววี่ “!!!”

เธออึ้งมองคำตอบนั้นอยู่ครึ่งชั่วโมงเต็ม

สุดท้ายก็ได้ข้อสรุปว่า ก็ฟังดูเข้าท่าดีนะ!

พี่ชายของเธอยืนอยู่บนตำแหน่งที่ทั้งสูงและเปล่งประกายขนาดนั้น ตอนนี้เธออยากเข้าไปใกล้ยังต้องแหงนหน้ามอง

มีเด็กสาวมากมายตะโกนบอกเขาว่าฉันชอบพี่ทุกวันแบบนั้น เขาคงได้ยินจนชินชาไปนานแล้วสินะ

ถ้าตนเองไปบอกต่อหน้าเขาว่า ‘ฉันชอบพี่’ เขาจะมองว่าเธอ

³ อักษรย่อของชื่อเส้นเจ็ยั่นอ๊

เป็นหนึ่งในเด็กสาวเหล่านั้นหรือเปล่าล่ะ

จากนั้นก็ยิ้มตอบกลับมาว่า “พี่รู้แล้ว พี่ก็ชอบเธอเหมือนกัน”
คงจะมีแต่ตอนที่เธอขึ้นไปยืนอยู่ระดับเดียวกันกับเขา ยืนอยู่
ในสถานที่เดียวกัน สามารถสบตาเขาตรงๆ ได้ ถึงจะทำให้คำว่าชอบ
ของเธอแตกต่างจากของคนอื่น

จ้าววี่นอนไม่หลับ

เธอปิดไฟดับูก่อนสอดตัวเข้าไปในผ้าห่ม ดวงตาเบิกโพลง
มองเพดานท่ามกลางความมืด เริ่มใคร่ครวญความเป็นไปได้ของเรื่องนี้
คิดไปคิดมาก็รู้สึกว้าวใจยิ่งกว่าที่คิดได้ ทำอะไรไม่ได้!
ดีซึ้งยิ่งงั้นเธอก็เรียนเต้นบัลเล่ต์มาตั้งแต่เด็ก ตอนนี้ยังสอบติด
มหาวิทยาลัยสอนการเต้นอีกต่างหาก!

เฮลละ เขาเรียนสายคอมพิวเตอร์ด้วยซ้ำ!!!

นอกจากนี้เธอยังรู้จักคนในวงการ! น้าชายเป็นผู้กำกับรายการ
วาไรตี้ชื่อดังเชียวนะ! มีเส้นสายในวงการขนาดนี้แล้ว ช่วยดันเธอ
สักหน่อยจะไม่ดังได้ยังไงกัน!

จ้าววี่ยังคิดก็ยิ่งรู้สึกว่าเป็นไปได้ ยิ่งคิดก็ยิ่งตื่นเต้น เธอ
ตะกายลุกขึ้นมาโทรศัพท์หาน้าชายอย่างว่องไว

เจียงอวี่ที่ได้รับสายจากหลานสาวตอนตีสาม “?”

จ้าววี่ “น้าคะ! หนูอยากเป็นดารา!”

เจียงอวี่ “เป็นดาราบ้านเธอสิ ใจคอจะไม่ให้ฉันนอนเลยอะ?!”

จ้าววี่ OAO

หลังวางสาย จ้าววี่ก็ลืกอินจือฮูอีกครั้ง ตอบกลับคำตอบ
ที่จริงจังนั้นไปว่า

[ขอบคุณมาก! ฉันจะพยายาม!]

จ้าวอวีที่ออกจากระบบและถอนการติดตั้งจื่อฮู่ไปแล้วหาฐู่ไม่ว่าวันถัดมาฝ่ายตรงข้ามเข้ามาตอบเธอว่า

[บ๊ายเอี้ย ฉันแค่ล้อเล่นแต่เธอจริงจังเหอเหี้ย กลับมาก่อนสิเฮ้ย! ดาราไม่ได้เป็นกันง่าย ๆ นะ สาวน้อย เธออย่าเปลี่ยนแปลงเส้นทางชีวิตตัวเองง่าย ๆ แค่ว่าคำพูดประโยคเดียวของฉันเขี้ยวนะ พระเจ้า!!!]

ตอนตื่นมากินมื้อเช้าในวันรุ่งขึ้น จ้าวอวีบอกพ่อกับแม่ด้วยท่าทางจริงจังอย่างมาก “หนูจะเป็นดารา”

เจียงเหล่ย “อืม กินเลี้ยวหลงเปาอีกลูกไหม เอาน้ำเต้าหู้หรือเปล่า”

จ้าวคังหนิง “บ๊ายวันนี้พอลาหยุด เดี่ยวตอนเย็นจะทำข้าวบ๋องโก่งวงอบหม้อดินสูตรอิตาลีให้กินนะ”

จ้าวอวี “...”

ตั้งแต่เลิกจนโตเธอมีนิสัยเอาแน่เอานอนไม่ได้ ทำอะไรก็มักจะกระตือรือร้นอยู่ได้แค่สามนาทิจนพ่อแม่ชินชาเสียแล้ว จึงไม่สนใจแม้แต่หน่อย

จ้าวอวีเคี้ยวเลี้ยวหลงเปาอย่างเอาเป็นเอาตาย ตั้งปณิธานในใจว่า ครั้งนี้หนูจะทำให้พ่อกับแม่เห็นเอง!

แต่ก่อนที่จะเป็นดารา เรื่องเร่งด่วนในตอนนี่คือการไปคอนเสิร์ตครั้งแรกของพี่เจวี่ยนอี้

บัตรคอนเสิร์ตของเล่นเจวี่ยนอี้ขายหมดเกลี้ยงไปตั้งนานแล้ว จ้าวอวีลองโพสต์ขอซื้อบัตรต่อในแชทว่าแล้วก็ถูกหลอกจนสูญเงินหนึ่งพันหยวนไปเปล่า ๆ

สุดท้ายจึงโทรศัพท์หาเจียงอวี่ด้วยความโมโห “น่าอะ! หนูอยากได้บัตรคอนเสิร์ตของไลน์เจี้ยนอี่หนึ่งใบ!”

เรื่องนี้เจียงอวี่ยอมจัดให้ได้อยู่แล้ว

บัตรคอนเสิร์ตถูกส่งไปรษณีย์มาถึงที่บ้านอย่างรวดเร็ว

จ้าวอวี่กำลังจะไปเรียนมหาวิทยาลัยที่ปักกิ่งพอดี เธอจัดกระเป๋าเตรียมสัมภาระเรียบร้อยก็ตอดขึ้นเครื่องไปปักกิ่งโดยมีเจียงเหล่ยตามไปด้วย

เจียงอวี่ไปมาระหว่างปักกิ่งกับหางโจวอยู่แล้วจึงเข้าบ้านไว้ที่ปักกิ่ง จ้าวอวี่กับเจียงเหล่ยจึงอยู่ที่นั่นในช่วงก่อนเปิดเทอม

เธอโตมาจนป่านนี้ยังไม่เคยไปคอนเสิร์ตมาก่อน ไม่รู้ว่าการสนับสนุนคืออะไร แฟนกู๊ดส์⁴ คืออะไร เมื่อถึงวันงานคอนเสิร์ตพอตรวจสอบเส้นทางเสร็จก็สะพายกระเป๋าใบเล็ก หยิบบัตรคอนเสิร์ตใส่กระเป๋าแล้วออกเดินทาง

เธอมาถึงช้า ตอนไปถึงสถานที่จัดคอนเสิร์ตฟ้าก็ใกล้มืด คอนเสิร์ตจะเริ่มตอนทุ่มครึ่ง เหล่าแฟนคลับเข้าไปข้างในกันนานแล้ว เหลือเพียงคนบางส่วนที่มารอเพื่อนอยู่ข้างนอกและคนที่รอซื้อบัตรคอนเสิร์ตหน้างาน

จ้าวอวี่เห็นว่าพวกเธอล้วนถือแท่งไฟเรืองแสงสีแดง ติดกับที่มีตัวอักษรไลน์เจี้ยนอี่ แล้วดูตัวเองที่ไม่ได้พกอะไรมาสักอย่าง เธอครุ่นคิดเล็กน้อยแล้ววิ่งไปซื้อหูแมวเรืองแสงสีแดงจากแผงขายของข้างทาง

⁴ Fan goods คือ ผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ เกี่ยวกับศิลปินที่ผลิตขึ้นในวาระพิเศษเพื่อให้แฟนคลับเก็บไว้เป็นที่ระลึก

แม้จะรู้อยู่แล้วว่าพี่ชายของเธอโด่งดังมาก แต่เมื่อได้เข้าไปข้างในจริงๆ ได้เห็นฮอลล์คอนเสิร์ตซึ่งปราศจากที่ว่าง ทะเลไฟสีแดงเจิดจ้าบาดตา เสียงกรีดดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง จ้าววี่ก็รู้สึกตกตะลึง

เธอถือบัตรคอนเสิร์ตเดินเข้าไปหาตำแหน่งที่นั่งของตัวเอง

ตอนนั่งลง ผู้หญิงที่นั่งข้างๆ กำลังคุยกันอย่างตื่นเต้น จ้าววี่ฟังสิ่งที่พวกเธอคุยกันไม่เข้าใจเลยสักนิด

เห็นเธอนั่งตัวสออยู่คนเดียว ผู้หญิงที่นั่งข้างๆ ก็สะกิดไหล่เธอถามอย่างเป็นมิตร “สวัสดี เธอคืออี๋เหรินใช่ไหม?”

จ้าววี่เล่นโซเซียลมาได้สักพักแล้ว รู้ว่าแฟนคลับของเลิ่นเจวี่ยนอี๋เรียกว่าอี๋เหริน ความจริงเธอไม่รู้หรือกว่าตัวเองใช่หรือเปล่า แต่เมื่อเห็นรอยยิ้มที่เต็มไปด้วยความกระตือรือร้นของอีกฝ่าย ก็พยักหน้ายิ้มๆ

ผู้หญิงคนนั้นพูด “ว้าว! ตื่นเต้นจัง! นี่คือคอนเสิร์ตแรกของพี่ชายเลยนะ พวกเราจะเต็มบุญสูงเกินไปแล้ว!”

จ้าววี่เออออกคล้ายตาม

ผู้หญิงคนนั้นเห็นเธอมามือเปล่าก็ถามอย่างสงสัย “เธอไม่ได้เอาแท่งไฟมาด้วยเหรอ?”

จ้าววี่ร้อนตัวอยู่บ้าง “รีบออกมาก็เลยลืมนะ...”

อีกฝ่ายแสดงท่าทางว่าเข้าใจ ก่อนล้วงแท่งไฟอันหนึ่งออกมาจากในกระเป๋าเป้แล้วส่งให้เธอ “ให้! อีกเดี๋ยวช่วยกันให้กำลังใจพี่ชายให้เต็มที่นะ!”

จ้าววี่ถาม “แล้วเธอล่ะ?”

ผู้หญิงคนนั้นล้วงเอาแท่งไฟอีกอันออกมาจากด้านหลัง “ฉันเอาแท่งไฟมาสองอัน! ตอนแรกตั้งใจว่าจะเอามาโบกไขว้กัน จะได้ดูมีพลัง

หนอยนะ!”

จ้าววี่ “...”

ตีกลองหรือไงกัน

ผู้หญิงคนนั้นบีบมืออย่างตื่นเต้น “อา! อีกลีบนาที่พี่ชายก็จะออกมาแล้ว! อ้ายๆๆๆ ฉันจะไม่ไหวแล้ว! หัวใจจะกระดอนออกมาทางปากอยู่แล้ว!” เธอถามอย่างตื่นเต้น “เธอโดนตกตั้งแต่เมื่อไหร่เธอ”

จ้าววี่ “หา?”

ความจริงตอนที่ผู้หญิงคนนั้นเห็นจ้าววี่ครั้งแรกก็รู้แล้วว่าเธอเป็นแฟนคลับใหม่ที่ยังไร้ประสบการณ์ ฟังคำศัพท์ในแวดวงแฟนคลับไม่เข้าใจก็เป็นเรื่องธรรมดา จึงเปลี่ยนไปถามว่า “เธอชอบเขามากขนาดเท่าไรแล้ว”

จ้าววี่มองไปทางเวทีที่เต็มไปด้วยแสงสี

ตรงนั้นว่างเปล่าไม่มีใคร ทีมงานกำลังทดสอบอุปกรณ์ เตรียมการสำหรับต้อนรับเจ้าของเวทีแห่งนี้

ผู้หญิงคนนั้นบอกอย่างภาคภูมิใจ “ฉันชอบเขามาแปดเดือนแล้ว ฉันเป็นแฟนคลับตัวยงเลยนะ! ตอนเขาเพิ่งเดบิวต์ฉันก็โดนตกแล้ว สายตาของฉันยอดเยี่ยมจริงๆ คิกๆ!”

จ้าววี่หลุบตาลง

ลิปปีแล้ว...

เธอคิดในใจอย่างเสียบงัน

ฉันชอบเขามาลิปปีแล้ว

เสียงกรีดที่ร้อนแรง ขึ้นกะทันหันดึงดูดความสนใจของจำวอวีกลับมา

เธอเงยหน้ามองขึ้นไปบนเวที แสงสว่างก่อนหน้านี้สลับลงแล้ว ควันลีชาวค้อยๆ กระจายตัวออกมาปกคลุมเวที เธอรู้ว่ำนั่นเป็นผลจากการใช้น้ำแข็งแห้ง

สี่ประจำตัวของเส้นเจ็ยั่นคือสีแดง เหมือนกับตัวเขาที่เต็มไปด้วยความอบอุ่นของฤดูร้อน

ทะเลไฟสีแดงแลดูงดงามจับตาในยามราตรี ในไม่ช้า เสียงกรีดเป็นระลอกในฮอลล์คอนเสิร์ตก็เปลี่ยนเป็นเสียงร้องเรียกชื่อของเขาอย่างพร้อมเพรียง

เส้นเจ็ยั่นอ้อ!

เส้นเจ็ยั่นอ้อ!

เส้นเจ็ยั่นอ้อ!

เสียงเรียกครั้งแล้วครั้งเล่า ทั้งพร้อมเพรียงและกึกก้อง ดังต่อเนื่องยาวนาน

จำวอวีรู้สึกงงสนเท่ห์และตกตะลึงอยู่บ้าง

มีความภาคภูมิใจนิดๆ ทั้งยังปวดใจหน่อยๆ

ความรู้สึกที่ซับซ้อนประดังประเดออกมา สุดท้ายก็ไปรวมตัว
อยู่ที่ขอบตาของเธอ

ผู้หญิงข้างๆ หันมาอย่างตกใจ “เธอร้องไห้เหรอ โธเอ๊ย
อย่าร้องสิ นี่ยังไม่เริ่มเลยนะ! ดื่มน้ำกับความสุขเสียก่อน! เธอดูแล้ว
สงบเยือกเย็นจะตาย ฉันนึกว่าเป็นแฟนคลับชาวรัสเซียอีก คิดไม่ถึงว่า
เธอจะรักลึกซึ้งขนาดนี้ ฮ่าๆๆๆ”

อีกฝ่ายปลอบใจพาลงส่งกระดาษเช็ดหน้ามาให้จ้าววี่

จ้าววี่รับมาแล้วก็พูดขอบคุณ ยังเช็ดหน้าไม่ทันเสร็จ
ฉับพลันนั้นหัวใจก็เต้นดังเป็นจังหวะตามระบบเสียงสเตอริโอ
เซอร์ราวนด์รอบทิศทาง

ตึกตัก...ตึกตัก...ตึกตัก...!

เสียงกรีดและเสียงดนตรีดังกระหึ่มฮอลล์

ที่นั่งของจ้าววี่อยู่ตรงกลางของโซนใน ไม่ถือว่าไกลแต่ก็ไม่ไกล
ตอนที่เล่นเจ็ยอันนี้ขึ้นลิฟต์ยกมาปรากฏตัวบนเวที เธอต้องมอง
บนจอแอลอีดีถึงสามารถเห็นใบหน้าของเขาได้ชัดเจน

การพบหน้าครั้งแรกหลังไม่ได้เจอกันมาสองปี

เขาสวมชุดโพน แต่งหน้าสำหรับแสดงบนเวทีจนหล่อบาดใจ
ผมดำถูกเซตเป็นทรงสลิกแบ็ก¹ หิ้งบอยผมไม่ก็บอยลงมาตรงหน้าผาก
ประดับด้วยกลิตเตอร์ระยิบระยับ สวมเสื้อเชิ้ตสีแดงคอวีเห็นกล้ามเนื้อ
หน้าท้องวับแวม เวลาร้องเพลงวาดลีลาบนเวทีแลดูน่าประทับใจมาก

จ้าววี่ไม่เคยเห็นเขาที่เป็นแบบนี้มาก่อน

พอเธอเห็นคอเสื้อของเขาเร่ลงมาเล็กน้อยระหว่างเต้น เผยให้

¹ ทรงผมหวีเสยเปิดหน้าผาก

เห็นกระดุกໄໂປລาร้าสุดเซ็กซี หูเธอก็แดงอย่างอดไม่อยู่ รีบปิดตาตัวเองเอาไว้

ผู้หญิงที่นั่นข้างๆ เธอก็รู้ตจนคอแทบแตกอยู่แล้ว ดึงมือเธอออกอย่างบ้าคลั่ง “กระดุกໄໂປລาร้า กรีดดดด เธอดูสิ ดูสิ! เธอจะปิดตาทำไมก่อน!!!”

จำอวี้กลั่นหายใจจนหน้าแดง มองผ่านร่องนิ้วออกไป
เสียงที่คุ้นเคยของเขาดังก้องอยู่ริมหู

ระหว่างเต้นและร้องเพลงมีเสียงหอบเล็กน้อย แต่การแสดงบนเวทียอดเยี่ยมและร้อนแรงสุดๆ ขอบกพร่องเล็กน้อยแค่นี้จึงสามารถมองข้ามไปได้อย่างสิ้นเชิง

เธอค่อยๆ จมจ่อมลงไปในห้วงเสน่ห์ของเขา

จนกระทั่งเพลงเปิดเวทีสามเพลงแรกจบลง เขาถึงหยุดพร้อมเสียงหอบ กวาดสายตามองไปรอบด้านพร้อมรอยยิ้ม เสียงเปี่ยมพลังดังขึ้นท่ามกลางเสียงกรี๊ด “ยินดีต้อนรับสู่เวทีของผม”

ชั่วขณะนั้น จำอวี้พลันรู้สึกว่าเขาเหมาะจะเป็นดาราลแล้ว

พี่ชายของเธอเปล่งประกายเจิดจ้า เกิดมาเพื่อเป็นดาวอยู่บนเวที เสียงกรี๊ดดังขึ้นจากทุกทิศทาง คนนับไม่ถ้วนตะโกนว่า ‘ฉันรักคุณ’ พวกเขามอบความรักและความหลงใหลให้ชายหนุ่มบนเวทีโดยไม่สงวนเอาไว้แม้แต่น้อย

จำอวี้สัมผัสได้ถึงระยะห่างระหว่างเธอกับเขาชัดเจนยิ่งกว่าครั้งไหน

ระยะห่างที่ไกลเกินเอื้อม

ไม่ใช่พี่ชายที่พาเธอปีนต้นไม้ไปล้วงรังนก เลียนแบบลายมือไก่เขี่ยของเธอแอบช่วยเขียนการบ้านปิดเทอมฤดูร้อนอีกต่อไปแล้ว

ตอนคอนเสิร์ตสิ้นสุดลง จ้าวอวีร้องให้หนักยิ่งกว่าแฟนคลับคนไหนในบริเวณนั้นเสียอีก

ผู้หญิงที่คุยกับเธอก่อนหน้านี้ยกกระดานเช็ดหน้าที่เหลือหลังจากเช็ดน้ำตาตัวเองให้จ้าวอวีจนหมด ทั้งร้องไห้และหัวเราะพลอบใจว่า “หยุดร้องได้แล้ว นี่เพ็งคอนเสิร์ตแรกเองนะ วันหน้าพวกเรายังมีคอนเสิร์ตอีกนับไม่ถ้วน! ฮ่าๆๆๆ เธอหยุดร้องเร็วเข้า เห็นเธอเป็นแบบนี้ฉันร้องไม่ออกเลย”

เธอล้วงโทรศัพท์มือถือออกมา “พวกเราแอดมิชชั่น² กันเถอะต่อไปถ้ามีกิจกรรมอะไรจะได้ไปด้วยกัน!”

จ้าวอวีร้องให้พลางพูด “ฉันไม่มีวีแซด ฉันมีแต่คิวคิว³ อีกฮือ...”

ผู้หญิงคนนั้นหัวเราะขำเธอยกใหญ่ “ฉันแอดคิวคิวก่อนก็ได้ เธอใช้เบอร์โทรศัพท์มือถือสมัครได้เลยง่ายมาก”

จ้าวอวีเช็ดน้ำตาเดินออกไปข้างนอก ทั้งคู่เพิ่มเพื่อนกันแล้วก็แลกเปลี่ยนช่องทางติดต่อและบอกชื่อของตัวเอง ผู้หญิงคนนั้นชื่อลินนี่ เป็นนักศึกษาปีสองของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในปักกิ่ง

นอกฮอลล์คอนเสิร์ตผู้คนเดินออกไปเป็นกลุ่มๆ ม่านราตรีคลี่คลุมลงมา หอพักของลินนี่มีการตรวจเตียง⁴ เข้มงวดมาก บอกลา

² แอปพลิเคชันส่งข้อความโต้ตอบแบบทันทีของจีน มีฟังก์ชันครอบคลุมการใช้งานที่หลากหลาย

³ แอปและโปรแกรมแชตของจีน

⁴ การตรวจเช็คสมาชิกในหอพักว่าอยู่ครบหรือไม่ รวมถึงเรื่องการรักษาความสะอาดภายในห้อง

กันแล้วก็รีบร้อนจากไป จ้าวอวีต่อแถวเข้าห้องน้ำเสีจก็เดินเชื่องช้า
ออกไปข้างนอก

เจียงเหล่ยรู้ว่าวันนี้เธอมาดูคอนเสิร์ต ประมาณเวลาคอนเสิร์ต
จบก็โทรศัพท์มาหา “ลูกสาว กลับรึยัง”

จ้าวอวีตอบเสียงอู้อี้ “ยังรอรออยู่ค่ะ คนเยอะมากเลย”

เจียงเหล่ยถาม “มื่อดีก็อยากกินอะไร แม่จะทำไว้ให้”

จ้าวอวีพูด “หนูไม่กิน! หนูจะลดน้ำหนัก!”

เจียงเหล่ยหัวเราะขันลูกสาว “ลูกไม่ได้ฮั่นลักหน้อย จะลด
น้ำหนักทำไม”

จ้าวอวีกำหมัดแน่น “โทรศัพท์ทำให้หน้าคนเราดูกว้างกว่าเดิม
หนูต้องผอมกว่านี้ถึงจะเป็นดาราได้!”

เจียงเหล่ย “...รีบกลับก่อนเถอะ เดินทางระวังตัวดี ๆ จะขึ้นรถ
ก็ถ่ายทะเบียนรถส่งมาให้แม่ด้วย”

จ้าวอวีวางสายอย่างหดหู่

เธอเดินออกมาไกลพอสมควรแล้ว บริเวณรอบ ๆ ไม่มีแฟนคลับ
ที่จับกลุ่มกันมากเท่าเดิมอีก ตำรวจจราจรและเจ้าหน้าที่รักษาความ
ปลอดภัยกำลังทยอยระบายรถที่ติดสะสมอยู่ออกไป เธอสูดหายใจ
เอออากาศร้อนอบอ้าวของคืนฤดูร้อนเข้าปอดไปหลายทีแล้วมอง
โทรศัพท์มือถือที่หน้าจอยังสว่างอยู่

ครูใหญ่ ปลายนิ้วที่สั่นระริกค่อยสไลด์เปิดรายชื่อผู้ติดต่อ
ค้นหาหมายเลขโทรศัพท์ของเส้นเจี๋ยนอี่

จ้าวอวีมองไปรอบ ๆ อย่างประหม่า สูดหายใจเข้าลึกอยู่นาน
ในที่สุดก็รวบรวมความกล้ากดโทร.ออก

เสียงรอสายเนิ่นนานราวกับผ่านไปนับศตวรรษ

จ้าวอวีรู้สึกเหมือนหัวใจจะกระดอนออกมาจากปากอยู่รอมร่อ ในที่สุดก็มีคนรับสาย ลำคอของเธอตื๊ตตัน กระซิบว่า “พี่เจี้ยนอ้อ...”

เสียงที่ทั้งแปลกหูและระแวงระวังดังมาจากปลายสาย “คุณเป็นใคร”

จ้าวอวีลดโทรศัพท์มือถือลงมาดูแล้วยกขึ้นแนบหูอีกครั้ง ตอบกลับไปอย่างประหม่า “อะ...ฉันโทร.หาเล่นเจี้ยนอ้อ...”

เสียงจากปลายสายฟังดูตื่นตัวกว่าเดิม “คุณโทร.หาเขาทำไม”

หน้าผากของจ้าวอวีมีเหงื่อผุด พุดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะ

จนกระทั่งได้ยินเสียงที่คุ้นเคยดังมาจากไกลๆ “พี่โจว ใครโทร.หาผมเหรอครับ”

ชายแปลกหน้าที่รับโทรศัพท์ที่ไม่ได้ตอบ แต่กล่าวเสียงเข้มงวด “ฉันบอกนายแล้วไม่ใช่เหรอว่าช่วงนี้อะตีดติดต่อกับผู้หญิงโดยไม่จำเป็นอีก นายคิดว่าชาวฉาวคราวก่อนยังดั่งไม่พอหรือไง ทำไมในรายชื่อผู้ติดต่อถึงมีผู้หญิงที่ฉันไม่รู้จักอยู่ด้วย”

เสียงของเส้นเจี้ยนอ้อดังใกล้เข้ามา “ขอผมดูหน่อยว่าใคร... เลี้ยววันเอง เป็นน้องสาวที่บ้านเกิดผมนะ”

ผู้จัดการส่วนตัวบ๊โจวขมวดคิ้ว “น้องสาวอะไร เป็นญาติกันหรือเปล่า”

เส้นเจี้ยนอ้อหัวเราะ “ไม่ใช่ น้องสาวข้างบ้าน พี่ส่งโทรศัพท์มาให้ผมเถอะ”

โทรศัพท์ถูกส่งคืนให้เจ้าของแล้ว แต่จ้าวอวียังคงได้ยินเสียงตักเตือนของผู้จัดการ “ในเมื่อไม่ใช่ญาติก็ติดต่อกันให้น้อยหน่อย ปาปารัสซีตามติดนายແຕ່ไหนนายก็รู้ดี”

เขาตอบรับเสียงกลั้วหัวเราะ ในที่สุดเสียงปลายสายก็ดังชัดเจน

“อัลโหล เลี้ยววี่ มีอะไรเธอ”

จ้าววี่เผยปากอยู่หลายทีกว่าจะส่งเสียงออกมาได้ในที่สุด
“พี่เจ็ยั่น...จะ...ฉันไม่มีอะไร...”

เสียงของเขายังอบอุ่นเป็นกันเองเหมือนที่ผ่านมา “เธอมาปักกิ่ง
แล้วเธอ คอนเสิร์ตวันนี้ของพี่เสร็จแล้ว เธอว่างตอนไหน พี่จะได้
เลี้ยงข้าว”

จ้าววี่รู้สึกว้าวชอบตาร้อนผ่าวจนเจ็บ พยายามฝืนยิ้มออกมา
“ไม่เป็นไรหรอก ฉันกำลังจะเปิดเทอมแล้ว ยะ...ยุ่งมากเหมือนกัน”

ทางฝั่งเส้นเจ็ยั่นอัสเสียงค่อนข้างดัง ทุกคนกำลังคุยกัน
เรื่องไปงานเลี้ยงปิดท้ายคอนเสิร์ต จ้าววี่ได้ยินเสียงคนเรียกเขา
จึงรีบพูดว่า “พี่ไปเถอะ แค่นี้ละ”

เธอกดตัดสายอย่างรวดเร็วโดยไม่รอให้เส้นเจ็ยั่นอัสตอบกลับ

สายลมในคืนฤดูร้อนยังคงร้อนอบอ้าว แคมโพรศัพท์สายเดียว
ก็ราวกับใช้พลังงานของเธอไปจนหมดสิ้น ทำให้สองขาอ่อนแรง
จนแทบทรงตัวไม่อยู่

จ้าววี่พึงรำกับเสาไฟข้างทาง ค่อยๆ หลุดนั่งลงบนยกพื้น
ริมทางม้าลาย

ไม่ใช่คนในโลกใบเดียวกันอีกต่อไปแล้ว

ข่าวฉาวที่ผู้จัดการคนนั้นพูดถึงเธอก็รู้

เดือนก่อนปาปารัซซี่ถ่ายรูปเส้นเจ็ยั่นอัสพาหญิงสาวคนหนึ่ง
เข้าออกบ้านของเขา มีการเปิดเผยว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นสมาชิก
นักเต้นสำรองของเขา ทำให้ข่าวฉาวของทั้งคู่กลายเป็นประเด็นร้อน
ในโลกโซเชียล

สุดท้ายเส้นเจ็ยั่นอัสออกมาโพสต์ชี้แจงในเวบบล็อกของตัวเอง

อธิบายว่านักเต้นสำรองคนนั้นไปบ้านเขาเพื่อช่วยดูว่าทำไมปลาทองของเขาถึงเลี้ยงไม่รอดอยู่เรื่อย

นักเต้นสำรองคนนั้นจบเอกสัตวบาล เคยเป็นสัตวแพทย์มาก่อน มาเป็นนักเต้น

ความจริงเรื่องนี้ทำเอาชาวเน็ตทั้งหลายอึ้งกันถ้วนหน้า

นักเต้นสำรองคนนั้นยังเปิดเผยใบปริญญาและใบประกอบวิชาชีพสัตวแพทย์ในอดีตของตัวเอง รวมถึงตุ๋ปลาในบ้านเส้นเจ็ยนี้

แม้คนส่วนใหญ่จะยอมรับคำอธิบายนี้อย่างไม่รู้ว่าควรหัวเราะหรือร้องไห้ดี แต่ถึงอย่างไรเส้นเจ็ยนี้ก็เป็นศิลปินที่มีผู้ติดตามจำนวนมาก คู่แข่งที่จับตามองเขามีไม่น้อย พอเห็นรอยต่างพริ้วเล็กน้อยก็พร้อมจะซ้ำเติมทันที

แอนด์แฟน⁵ กัดประเด็นที่เขาแอบมีแฟนไม่ปล่อย โพสต์รายละเอียดการแอบคบกันระหว่างเขากับนักเต้นสำรองคนนั้นในทวิตปา สร้างข่าวเท็จปั่นกระแสไว้มากมาย มีคนมากมายหลงเชื่อ ช่วงที่ผ่านมาเรื่องนี้จึงส่งผลกระทบต่อเขาเป็นอย่างมาก

เธอไม่อาจสร้างปัญหาให้เขาเพิ่ม

แท็กซีคันหนึ่งมาชะลอรถลงข้างเธอ โซเฟอร์ถามด้วยสำเนียงท้อถือนของบักกิง “แม่หนู ขึ้นรถไหม”

จ้าววิกรมศิริชะร้องไห้โฮ

โซเฟอร์เหยียบคันเร่งจนมิติแผ่นหนึ่ไปด้วยความตกใจ

⁵ คนที่ไม่ชอบหรือถึงขั้นเกลียดศิลปิน มักหาข้อตำหนิ ล้อเลียน เสียดสี อาจเลวร้ายถึงขั้นทำร้ายศิลปินคนนั้น

ปักกิ่งในเดือนสิงหาคมอากาศร้อนจัด

หลังไปดูคอนเสิร์ต จ้าวอวีเก็บตัวอยู่ในบ้านติดต่อกันหลายวัน ทุกวันเธอเอาแต่เล่นโซเซียล ดูคลิปวิดีโอ เรียนรู้คำศัพท์ในวงการ แฟนคลับที่เธอไม่เข้าใจกับลิ้นอู๊

จนกระทั่งสัปดาห์ต่อมา เจียงอวีก็กลับมาที่ปักกิ่ง

เขาเพิ่งถ่ายรายการเสร็จ ลากกระเป๋าสัมภาระเปิดประตูเข้ามาในบ้านก็เห็นหลานสาวที่นอนแผ่อยู่บนโซฟาแดงตัวขึ้นมาเหมือนปลาไนตรงเข้ามาหาเขาอย่างตื่นเต้น

“น้าคะ! น้ากลับมาจนได้! เหนื่อยไหมคะ ส่งกระเป๋ามาให้หนู หนูจะเอาไปเก็บให้! กินข้าวหรือยังคะ ข้างนอกอากาศคงร้อนมากเลยสินะ เดี่ยวหนูเอาน้ำมาให้!”

เจียงอวีจับต้นขนปลายไม้อึก

เขาโทรศัพท์มาบอกล่วงหน้าแล้ว เจียงเหลย์กำลังทำอาหารอยู่ในครัว ได้ยินเสียงก็เดินออกมา “กลับมาแล้วหรอ”

เจียงอวีพยักหน้า มองหลานสาวที่ช่วยเก็บสัมภาระให้เขา พลังถามพี่สาวของตัวเองว่า “อวีอวีเป็นอะไรไป”

เจียงเหลย์มีสีหน้าอับจนปัญญา

เจียงอวีนี่ก็จะไร้น้ำมาได้ ตีมน้ำแล้วถามว่า “คงไม่ได้ยังอยากเป็นดาราอยู่หรอคะ”

เจียงเหลย์พยักหน้าแล้วถอนหายใจเดินกลับเข้าไปในครัว

แล้วก็เบียดคาง จ้าวอวีปรนนิบัติเสร็จ เห็นเจียงอวีนั่งดูโทรศัพท์มือถืออยู่บนโซฟาก็เดินกระมิดกระเมี้ยนเข้ามาหา นั่งลงบนเก้าอี้เตี้ยข้างเท้าเขา เรียกเสียงออดอ้อน “น้าคะ~”

เจียงอวีเหล่มองเธอ “อยากเป็นดาราหรอ”

จ้าวอวี “ใช่ค่ะ!”

เจียงอวีตอบข้อความเสร็จก็กวาดสายตามองหลานสาวอย่าง
สุขุม “ทำไมอยู่ดีๆ ก็อยากเป็นดาราขึ้นมาล่ะ”

จ้าวอวีเหลียวซ้ายแลขวาอย่างไม่เป็นธรรมชาติ เจียงอวีจึงว่า
“ถ้าบอกเหตุผลไม่ได้ เรื่องนี้ก็ไม่ต้องพูดกันแล้ว”

จ้าวอวีร้อนใจจนลุกพรวดขึ้นมา “น้ำไม่คิดบ้างเหรอว่าแบบหนู
ถ้าไม่เป็นดารา ก็ถือเป็นความสูญเสียของวงการบันเทิงประเทศเรา
เลยนะ”

เจียงอวี “?”

‘จ้าวอวี’ ตกหลุมรัก ‘เสิ่นเฉวี่ยนอี่’ มาตั้งแต่เธอยังเรียนอยู่ชั้นประถม
อุตสาห์ขียนเรียนจบสอบติดมหาวิทยาลัยเมืองเดียวกับพี่ชายข้างบ้านคนนี้
แต่ที่ไหนได้ พี่ชายกลับกลายเป็นไอดอลโด่งดังระดับโลก
เธอก็ทำงมงายไล่ตาม พี่ชายก็เสียศักดิ์ศรีลูกผู้หญิง
อย่างกระนั้นเลย ในเมื่อพี่เสิ่นเฉวี่ยนอี่ของเธอเป็นซูเปอร์สตาร์ฟอไปแล้ว
เธอก็ขอเป็นไอดอลสาวตัวแม่บ้างแล้วกัน
แต่เส้นทางความเป็นดาราถล่มไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ
หยาดเหงื่อและน้ำตาทำให้เสียเปล่าไม่ได้
สักวันเธอจะไปยืนเจิดจรัสเคียงข้างเขาบนเวทีแห่งดวงดาว

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8231-0

